

fjernet Karlekamrene fra Staldbygningerne, i det hele taget fra den ubehagelige Berøring med Staldene, hvis vi ikke oprettholder Bestemmelsen om, at Værelserne skal kunne opvarmes. Jeg ser i den Omstændighed, at det paalægges Husbonden at forsyne Huset med Skorsten, en Sikkerhed for, at han nok skal se at komme væk fra Staldene med Karlekamrene.

Idet jeg i øvrigt forbeholder mig i Udvalget at drøfte og tage Stilling til nogle andre Enkeltheder i § 9, skal jeg om denne Paragraf kun bemærke, at man maa finde det rimeligt, at Lønnen udbetales hver Maaned. Det praktiske Liv nu om Dage bør ogsaa medføre, at Arbejderen faar sin Løn udbetalt maanedsvist.

§ 10 indeholder den gode Bestemmelse: „Husbonden er pligtig at holde Medhjælperens paa Tjenestestedet værende Ejendele forsikrede mod Ildsvaade indtil et Beløb af 500 Kr. I Undladelsestilfælde hæfter han selv for Erstatningssummen indtil dette Beløb“. Her bestemmes altsaa, at han selv kun hæfter for en Erstatning, der højst kan dreje sig om 500 Kr., men jeg mener, det vil være rigtigt, særlig under de nuværende Prisforhold, at forhøje dette Beløb til 1000 Kr.

I § 11 er der en Bestemmelse om Medhjælpernes Krav paa Beskyttelse i Sygdomstilfælde. Der staar: Husbonden er „i alle Tilfælde pligtig til, saa længe Tjenesteforholdet bestaar, at drage Omsorg for hans Pleje“. Det er en Bestemmelse, som jeg naturligvis hilser med Glæde, navnlig at det udtrykkes saa afgjort og bestemt, men det forekommer mig, at Husbonden paa Grundlag af andre Bestemmelser i Lovforslaget trods Sygdommen vil kunne frigøre sig noget hurtigt for denne Forpligtelse ved Opsigelse af den paagældende. Det er et Forhold, som jeg mener, vi nærmere maa sammenholde med Lovforslagets øvrige Indhold naar vi kommer til en Behandling heraf i Udvalget.

I § 12 findes en særdeles god Bestemmelse, nemlig, at hvis en Legemsskade eller Sygdom er paaført Medhjælperen som Følge af utilbørligt Forhold fra Husbondens Side, skal denne bekoste Helbredelsen og kan desuden tilpligtes at give Medhjælperen Erstatning for det Næringstab, han lider, efter at Tjenesten er ophørt. Naturligvis skal det bevises, at det er Husbonden, der er Skyld i den Legemsskade, der er opstaaet.

Det var § 16, jeg sigtede til, da jeg nævnedes, at man kunde frigøre sig noget

hurtigt for Medhjælperen. Denne Paragraf siger nemlig: „Er Medhjælperen under de i §§ 13 og 14 angivne Omstændigheder blevet angrebet af en Sygdom, som sætter ham ud af Stand til at udføre Tjenesten, kan enhver af Parterne efter en Maanedes Forløb, saafremt Sygdommen vedvarer, opsiges Tjenesten til Ophør med 14 Dages Varsel, uanset om Fratrædelsesdagen ikke bliver den første i en Maaned.“ Opsigelsesfristen er efter min Mening for kort, og Bestemmelsen harmonerer ikke ganske med den beskyttende Bestemmelse, der er tilsigtet i § 11, hvorefter Husbonden i alle Tilfælde er pligtig, saa længe Tjenesteforholdet bestaar, at drage Omsorg for Medhjælperens Pleje. Naar Tjenesteforholdet kan ophøre saa hurtigt, bliver Beskyttelsen af mindre Værdi, end det vistnok er tilsigtet.

§ 18 tager Sigte paa at beskytte de unge mod hensynsløs Udbytning gennem Arbejdet. Det hedder her: „Medhjælperen under 16 Aar maa ikke anvendes til noget med særegen Fare forbundet usædvanligt Arbejde.“ Tanken hermed er god, men det er den Slags Bestemmelser, hvorom det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) med fuldkommen Ret sagde, at de er vanskelige at udforme saadan, at man helt naar det, man skulde og gerne vilde naa. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at den samme Paragraf ikke ophæver den gamle Regel, at Medhjælperen, selv om han er fæstet til en vis Art af Tjeneste, dog skal være pligtig til under særlige Omstændigheder midlertidig at deltage i anden til hans Stilling og Evner passende Gerning. Det er jo en af de Bestemmelser, som har affødt megen Strid mellem Husbond og Medhjælper, og jeg tror, vi skulde slette den.

Om § 19, der vedrører skolesøgende Medhjælperes Forhold, vil jeg sige, at jeg anser en Arbejdstid paa 10 Timer for Medhjælperen under 16 Aar for alt for lang. Paa en Tid, da der i Rigsdagen, ikke alene ifølge det Krav, vi stiller, men ogsaa af andre Grunde, er Stemning for at fastsætte en Arbejdstid paa 8 Timer paa en Række Omraader, bør man ikke for unge Mennesker under 16 Aar fastsætte en Arbejdstid paa 10 Timer.

§ 20 omhandler Medhjælpernes Ferie og bestemmer, at en Medhjælper har Krav paa Frihed i tre Søgndage, forsaavidt han er fæstet for et halvt Aar, og 6, for saa vidt han er fæstet for et helt Aar. En saadan Ret til Frihed vil selvfølgelig af Medhjælperne blive hilst med stor